

21-03-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল – বেহদ (অসীম) নাটকৰ আদি-মধ্য-অন্তক বুজিব লাগে, যি অতীত হৈ গ’ল সেয়াই এতিয়া বৰ্তমান হ’ব, এতিয়া সংগম যুগ বৰ্তমান, ইয়াৰ পিছত সত্যযুগ আহিব”

*প্ৰশ্ন:- শ্ৰীমতৰ আধাৰত নিজে নিজক নিখুঁত বনোৱাৰ বিধি কি?

*উত্তৰ:- নিজে নিজক নিখুঁত বনাবলৈ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰা। নিজে নিজৰ লগত কথা পাতা। বাবা, আপুনি কিমান মিঠা, আমিও আপোনাৰ নিচিনা মিঠা হ’ম। আমিও আপোনাৰ সমান মাষ্টৰ জ্ঞান সাগৰ হৈ সকলোকে জ্ঞান বিলাই দিম। কাকো নাৰজ নকৰো। শান্তি আমাৰ স্ব-ধৰ্ম, আমি সদায় শান্ত হৈ থাকিম। অশৰীৰী হোৱাৰ অভ্যাস কৰিম। এনেকৈ নিজে নিজৰ লগত কথা পাতি নিজকে নিখুঁত বনাব লাগিব।

*গীত:- মাতা অ’ মাতা, জীৱনৰ দাতা...

ওম শান্তি। শিৱ ভগৱানে কৈছে। কেৱল ভগৱানে কৈছে বুলি ক’লে মানুহে একো বুজিব নোৱাৰে। নাম নিশ্চয় ল’বলগীয়া হয়। যিসকলে গীতা শুনাই তেওঁলোকে কয় কৃষ্ণ ভগৱানে কৈছে। সেয়া অতীত হৈ গৈছে। ভাবে শ্ৰীকৃষ্ণ আহিছিল আৰু গীতা শুনাইছিল অথবা ৰাজযোগ শিকাইছিল। এতিয়া যি অতীত হৈ গ’ল সেয়া বৰ্তমান নিশ্চয় হ’ব। যি বৰ্তমান সেয়া পুনৰ অতীত হ’ব। যি অতীত হৈ যাব তাক কোৱা হ’ব পাৰ হৈ গ’ল। তেনেহ’লে শিৱবাবা এতিয়া আহিছে নিশ্চয় আহি গৈছে। শিৱ ভগৱানে কৈছে, যিজন উচ্চতকৈ উচ্চ, তেওঁ সকলোৰে পিতা, যাক সৰ্বশক্তিমান বুলি কোৱা হয়, তেওঁ বহি বুজাই আছে। তোমালোক তেওঁৰ সন্তান শিৱ শক্তি হোৱা। শিৱ শক্তিৰ মহিমা গীততো শুনিছা নহয়। শিৱ শক্তি জগত অস্বা হৈ গৈছে, যাৰ এয়া স্মাৰক। হৈ গৈছে, পুনৰ নিশ্চয় আহিব। যেনেকৈ সত্যযুগ অতীত হৈছে, এতিয়া কলিযুগ, পুনৰ সত্যযুগ আহিব। এতিয়া পুৰণি দুনিয়া আৰু নতুন দুনিয়াৰ সংগম। নিশ্চয় নতুন দুনিয়া হৈ গৈছে, এতিয়া পুৰণি দুনিয়া। যি সত্যযুগ অতীত হৈ গৈছে, পুনৰ ভৱিষ্যতত আহিব। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। জ্ঞান মানেই হৈছে বুজি পোৱা। সেয়া হৈছে ভক্তি, এয়া হ’ল জ্ঞান। সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে সেয়া বুজিব লাগে। সেয়া বুজি নাপালে মানুহে একো বুজিব নোৱাৰে। নাটকৰ আদি মধ্য অন্তক বুজিব লাগিব। সেই হদৰ নাটকৰ আদি মধ্য অন্তকতো জানাই। এয়া হ’ল বেহদৰ (অসীম) নাটক। ইয়াক মানুহে বুজিব নোৱাৰে। যিজন পিতা বেহদৰ মালিক, তেওঁ নিজে আহি বুজায়। শিৱ ভগৱানে কৈছে, কৃষ্ণ ভগৱানে কোৱা নাই। কৃষ্ণকো শ্ৰী বুলি কোৱা হয় কিয়নো তেওঁক শ্ৰেষ্ঠ বনাওঁতাজন হ’ল পিতা। বেচেৰা ভাৰতবাসীয়ে এয়া নাজানে যে কৃষ্ণয়ে নাৰায়ণ হয়। এতিয়া আমি কওঁ বেচেৰা অবুজ। সকলোৰে গৰীব দুখী পতিত। আমিও আছিলো, কিন্তু এতিয়া আমি পৱিত্ৰ হৈ আছো। এতিয়া আমি পতিত পাৱন পিতাক পাইছো। কৃষ্ণক পতিত পাৱন বুলি কোৱা নহয়। ৰচয়িতা পিতা হৈছে নতুন পৱিত্ৰ দুনিয়া বনাওঁতা, যাক পৰমপিতা পৰমাত্মা সৰ্বশক্তিমান বোলা হয়। তেৱেঁই হৈছে পতিত দুনিয়াক পাৱন বনাওঁতা, পতিত সৃষ্টিক পাৱন বনাওঁতা। গোটেই সৃষ্টিয়ে পতিত, ৰাৱণে পতিত বনায়। এজন ঈশ্বৰে হ’ল পতিত পাৱন। মানুহে কোনো পৰিস্থিতিতে পতিতৰ পৰা পাৱন বনাব নোৱাৰে। এয়া গোটেই দুনিয়াৰে প্ৰশ্ন নহয়নে। উদাহৰণস্বৰূপে এক-দুই কৌটি সন্ন্যাসী পৱিত্ৰ হ’ল তথাপিও ৫-৬ কৌটি পতিত হ’লে নিশ্চয় ইয়াকো পতিত দুনিয়া বুলিয়ে ক’ব নহয়নে। প্ৰকৃততে শিৱ ভগৱানে কৈছে পতিত দুনিয়াত এজনো পাৱন হ’ব নোৱাৰে। পিতাই কয় – তোমালোক সন্তানসকলক পাৱন বনাবৰ কাৰণে গোটেই সৃষ্টিকে পাৱন বনাওঁ। পতিত পাৱনৰ অৰ্থই হৈছে বিশ্বক পাৱন বনাওঁতা। শিৱবাবাই নিজে কয় – মই পতিতৰ পৰা পাৱন বনাই আছো। তোমালোককে পাৱন দুনিয়াৰ মালিক বনাওঁ। নতুন দুনিয়াত আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম হ’ব। এয়া কোনেও নাজানে। শিৱবাবাকো কোনেও নাজানে। তোমালোকে সুধিবা যিজন নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱৰ জয়ন্তী পালন কৰা, তেওঁ কেতিয়া আহে? নিৰাকাৰ

কেনেকৈ আহে? নিৰাকাৰ নিশ্চয় শৰীৰতে আহিব, তেতিয়াহে কৰ্ম কৰিব পাৰিব। আত্মাই শৰীৰৰ অবিহনে কৰ্ম কৰিব পাৰিব জানো। পৰমাত্মা আহি নিশ্চয় উচ্চ বনোৱাৰ কাৰ্য্যই কৰে। গোটেই বিশ্বক পাৱন বনোৱা এয়া এজনৰে হাতত। মানুহেতো দুখীয়ে দুখী। ভক্তই ভগৱানক মাতে, তেন্তে ভগৱান নিশ্চয় এজনে হোৱা উচিত। ভক্ত অনেক। শিৱ ভগৱানে কৈছে, মই শিৱ ভগৱানে তোমালোক সন্তানসকলক ৰাজযোগ আৰু সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান বুজাওঁ অৰ্থাৎ তোমালোক সন্তানসকলৰ সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান আছে। যেনেকৈ মোৰ পিতাৰ সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান আছে, মই তোমালোকক শিকাবলৈ আহিছো। সৃষ্টি চক্ৰ নিশ্চয় ঘূৰিবই লাগিব। পতিতৰ পৰা পাৱন হ'ব লাগিব। কোনোবাতো নিমিত্ত হ'বই নহয়নে। ৫ বিকাৰৰূপী জেলৰ পৰা মুক্ত কৰিবলৈ মই আহো। মই শিৱ হওঁ, যিয়ে এতিয়া এই শৰীৰত বহিছে। তোমালোকে ক'বা মই আত্মা এই শৰীৰত আছো, মোৰ নাম অমুক। শিৱবাবাই কয় – মই নিৰাকাৰ, শৰীৰতো নায়েই। মোৰ পৰমপিতাৰ নাম শিৱ। মই পৰমপিতা পৰমাত্মা তৰাৰ নিচিনা। মোৰ এটাই নাম শিৱ। তোমালোক হৈছা শালিগ্রাম, কিন্তু তোমালোকৰ নাম ৮৪ জন্মত সলনি হৈ থাকে। মোৰতো এটাই নাম। মই পুনৰ্জন্ম নলওঁ। গীতাত যাৰ নাম দি দিলে তেওঁ পুৰা ৮৪ জন্ম লয়। এনেকুৱা নহয় যে কৃষ্ণই পুৰা ৮৪ জন্ম লয়। এনেকুৱা নহয় যে কৃষ্ণই গীতা শুনাইছিল। এয়া বহুত বুজিবলগীয়া কথা। মানুহৰ হাতত একোৱেই নাই, যি কৰে সেই সকলোবোৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাই কৰে। মানুহক সুখ শান্তি দিয়া- এয়া পিতাৰ কাম। সদায় এজন পিতাৰ মহিমা কৰিব লাগে আৰু কাৰোৱেই মহিমা নায়েই। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰো মহিমা নাই। কিন্তু ৰাজত্ব কৰি গৈছে, সেয়ে ভাবে স্বৰ্গৰ মালিক আছিল। আচৰিত কথা এয়ে যে সেয়া জড় চিত্ৰ আৰু ইয়াত চৈতন্য ৰূপত বহি আছে। শিৱ ভগৱানে কৈছে তোমালোক ৰজাৰো ৰজা পূজ্য হোৱা, পিছত পূজাৰী হ'বা। পূজ্য লক্ষ্মী-নাৰায়ণ পিছত নিজেই পূজাৰী হ'ব। যি অতীত হৈ গ'ল তেওঁলোকৰ মন্দিৰ বনাই পূজা কৰে। এয়া সিদ্ধ কৰি ক'ব লাগে, এনেকুৱা নহয় যে ঈশ্বৰ নিজেই পূজ্য নিজেই পূজাৰী হয়। নহয়। মানুহে এয়াও নাজানে যে মই পৰমপিতা পৰমাত্মা ক'ত বাস কৰো। মোৰ যিসকল শালিগ্রাম সন্তানসকলেও নাজানে যে আমি ক'ৰ বাসিন্দা। আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ ঘৰ এটাই মিঠা ঘৰ (sweet home)। কেৱল মিঠা পিতাৰ ঘৰ বুলি কোৱা নহয়। এতিয়া তোমালোকে জানিছা নিৰ্বাণধাম আমাৰো ঘৰ। তেওঁ আমাৰ পিতা। কেৱল ঘৰক মনত কৰিলে, সেয়া ব্ৰহ্মৰ লগত যোগ হৈ গ'ল, তাৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব নোৱাৰে। হয়, ভাৱনাৰে কৰিলে অলপ সময়ৰ কাৰণে সুখ পোৱা যায়। যিমনে মনত কৰিবা সিমনে শান্তি পাব। পিতাই কয় – সেয়া ভুল যোগ। তোমালোকে এজন পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাই কয় – মোক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। কৃষ্ণই এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে, তেওঁ বৈকুণ্ঠৰ মালিক আছিল। তেওঁ কেনেকৈ ক'ব অশৰীৰী হৈ শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা বা মোক স্মৰণ কৰা। সকলোবোৰ নিৰ্ভৰ কৰে গীতাক শুধৰণি কৰাৰ ওপৰত। গীতা খণ্ডন হোৱা বাবে ভগৱানৰ ব্যক্তিত্ব নোহোৱা হৈ গ'ল। কৈ দিয়ে ঈশ্বৰৰ কোনো নাম ৰূপ নাই। এতিয়া নাম ৰূপ কাল আত্মাৰো আছে। আত্মাৰ নাম আত্মা, তেৱোঁ পৰমপিতা পৰম আত্মা। পৰম অৰ্থাৎ শ্ৰেষ্ঠ, উচ্চতকৈ উচ্চ। তেওঁ জন্ম মৰণ ৰহিত, অৱতাৰ লয়। নাটকত যাৰ ভূমিকা আছে তেওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে তেওঁৰ নাম ব্ৰহ্মা ৰাখে। ব্ৰহ্মা নাম কেতিয়াও সলনি নহয়। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা প্ৰতিষ্ঠা কৰে। সেয়েহে তেওঁ (শিৱ বাবা) কৃষ্ণৰ শৰীৰত আহিব নোৱাৰে। যদি তেওঁ আন কাৰোবাৰ শৰীৰত আহে তেতিয়া তেওঁৰ নামো ব্ৰহ্মা ৰাখিব লাগিব। মানুহে কয় বেলেগ শৰীৰত কিয় নহে। আৰে সেয়াও কাৰ শৰীৰত আহিব? তেওঁ আহেও জ্ঞান দিবলৈ। দিনে-প্ৰতিদিনে মানুহে বুজি পাব। তোমালোকৰ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। অৱস্থা বহুত ভাল হ'ব লাগিব। যেনেকৈ নাটকত অভিনেতাসকলে জানে যে আমি ঘৰৰ পৰা মঞ্চত অভিনয় কৰিবলৈ আহিছো। ঠিক তেনেকৈ আমি আত্মাসকলে শৰীৰৰূপী চোলা পিন্ধি অভিনয় কৰো, পিছত উভতি যাব লাগিব, শৰীৰ ইয়াতে এৰিব লাগিব। তোমালোকে আনন্দিত হোৱা উচিত, ভয় কৰিব নালাগে। তোমালোকে বহুত উপাৰ্জন কৰি আছা। শৰীৰ এৰা সকলে নিজেও বুজিব পাৰে আমি কিমান উপাৰ্জন কৰিলো। তোমালোকে বুজি পোৱা যিসকলে শৰীৰ এৰি গৈছে তাৰ ভিতৰত কাৰ পদমৰ্যাদা (status) উচ্চ বুলি ক'বা, অমুকে বহুত সেৱা কৰিছিল, গৈ অন্য শৰীৰ ল'লে। আগতীয়াকৈ গ'ল। তেওঁৰ ইমানে পাৰ্ট আছিল। তথাপিও কিবা নহয় কিবা জ্ঞান ল'বলৈ আহি যায়, হ'ব পাৰে। উত্তৰাধিকাৰীতো হৈ গ'ল নহয়নে। কৰোবাৰ লগত হিচাপ নিকাচ পৰিশোধ কৰিবলগীয়া আছে, সেয়া পৰিশোধ কৰিবলৈ গ'ল। আত্মাততো জ্ঞানৰ

সংস্কাৰ থাকিবই। সেয়া নোহোৱা হ'ব নোৱাৰে। কোনোবা ভাল ঠাইত গৈ সেৱা কৰিব। এনে নহয় যে সকলোৱে গৈ থাকিব। নাযায়। হয়, এয়া নিশ্চিত যে যোগত থাকিলে আয়ু বাঢ়ে। চাল-চলনো বহুত ভাল লাগিব। কোৱা হয় – বাবা আপুনি বহুত মিঠা। ময়ো আপোনাৰ নিচিনা মিঠা হ'ম। আমিও জ্ঞানৰ সাগৰ হ'ম। পিতাই কয় – নিজক নিজে চাই থাকা মই মাষ্টাৰ জ্ঞানৰ সাগৰ হৈছোনে? মাতা-পিতাৰ সমান আনক জ্ঞান দিওঁনে? আমাৰ দ্বাৰা কোনোৱে নাৰাজতো নহয়? শান্তি ধাৰণ কৰিছোনে। শান্তি আমাৰ স্বধৰ্ম নহয়নে। নিজকে অশৰীৰী আত্মা বুলি ভাবিব লাগে, চাব লাগে মোৰ ভিতৰত কিবা বিকাৰ আছে নেকি? যদি কিবা বিকাৰ আছে তেতিয়া ফেল হৈ যাবা। এনেকৈ নিজৰ লগত কথা পাতিব লাগে। এয়া হৈছে বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি নিজকে নিখুঁত বনোৱা, শ্ৰীমতৰ আধাৰত। বাকী সকলোৱে আসুৰী মতৰ আধাৰত ক্ৰটিযুক্ত (imperfect) হৈ যাবা। আমি কিমান ক্ৰটিযুক্ত আছিলো। কোনো গুণ নাছিল। গোৱাও হয় – মোৰ নিৰ্গুণীৰ কোনো গুণ নাই। শব্দবোৰ কিমান ভাল। গোটেই মহিমা পৰমপিতা পৰমাত্মাৰে। গুৰু নানকৰো মহিমা কৰিছিল। সেয়ে তোমালোকেও মানুহক বুজাব লাগিব।

এয়াও তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা – কল্পৰ আগতে যিসকলৰ কলম লাগিছিল, তেওঁলোকেই আহিব আৰু ধাৰণ কৰিব। নহ'লে যেনেকৈ বিভ্ৰান্ত অৱস্থা, আহিছা আৰু গৈছা। ইয়াত তোমালোকে জানা আমাক জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ পিতাই যি জ্ঞান দিছে, সেয়া কাৰোৰেই নাই। আমি গুপ্ত বেশত আছো। পিছত আমি ভৱিষ্যতত স্বৰ্গৰ মালিক হ'ম। কৰ্ম সকলোৱে কৰি আছে। কিন্তু মানুহৰ সকলো কৰ্ম বিকৰ্ম হয় কিয়নো ৰাৱণৰ মতত কৰে। আমি শ্ৰীমতত কৰ্ম কৰো, শ্ৰীমত দিয়াজন হৈছে বাবা।

বাবাই বুজাইছে তোমালোক হৈছা ত্ৰাণকৰ্তা সৈনিক। ত্ৰাণকৰ্তা সৈনিক সেইসকলক কোৱা হয় যিসকলে কাৰোবাৰ ডুবি যোৱা নাওক পাৰ লগায়। দুখীসকলক সুখী বনায়। এতিয়া তোমালোকে শ্ৰীমতত সকলোৰে নাও পাৰ কৰি আছা। মহত্ব শিৱবাবাৰে নহয়নে। আমি মূৰ্খ আছিলো। পিতাৰ পৰা মত পোৱাৰ পিছত আনকো মত দিওঁ। যেনেকৈ স্কুলত শিক্ষকে পঢ়ায়। ৰাৱণ কোনো বস্তু নহয় যিয়ে উল্টা পঢ়াব। পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। ৰাৱণক সাগৰ বা জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ বুলি কোৱা নহয়। তোমালোকে এতিয়া শ্ৰীমতত চলি আছা। তোমালোকে ব্ৰাহ্মণ হৈ যজ্ঞ সেৱা কৰিছা। তোমালোকেও ৰাজযোগ আৰু জ্ঞান শিকাব লাগে। তেওঁলোকে যেতিয়া যজ্ঞৰ ৰচনা কৰে শাস্ত্ৰও ৰাখে নহয়নে। ৰুদ্ৰ যজ্ঞ ৰচনা কৰে কিন্তু ৰুদ্ৰ আছে ক'ত? ইয়াত ৰুদ্ৰ শিৱবাবা প্ৰত্যক্ষভাৱে আছে। বৰ্তমান ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ ৰচনা কৰা হৈছে। যি অতীতত হৈছে সেয়া বৰ্তমান। মানুহে অতীতক স্মৰণ কৰি থাকে, তোমালোকে এতিয়া প্ৰত্যক্ষভাৱে সম্পত্তি লৈ আছা। অতীতে এতিয়া বৰ্তমান পিছত অতীত হৈ যাব। এনেকুৱা হৈয়ে থাকিব। কলিযুগো অতীত হৈ পুনৰ সত্যযুগ অহা উচিত। এতিয়া সংসম যুগ বৰ্তমান। অতীতত যি হৈছে তাৰ স্মৃতিচিহ্ন আছে, যিসকলৰ জড় স্মৃতিচিহ্ন আছে, সেয়া এতিয়া বৰ্তমান চৈতন্য ৰূপত আছে। যিসকলে উচ্চ পদ পায়, মালাও তেওঁলোকৰ বনোৱা হয়। ৰুদ্ৰ মালা নহয়নে। এই সকলো হৈছে জড় চিত্ৰ। নিশ্চয় কিবা কৰি গৈছে, তাৰ বাবে ৰুদ্ৰ মালা বুলি কোৱা হয় নহয়নে। তোমালোকে চৈতন্যভাৱে শিৱবাবাৰ ক্ৰম নম্বৰ অনুসৰি মালা হৈ আছা। যিমানো যোগ লগাবা সিমানো ওচৰত গৈ ৰুদ্ৰৰ গলৰ হাৰ হ'বা। এতিয়া আমি সংগমত আছো। এনেকৈ নিজে নিজৰ লগত কথা পতা উচিত। তোমালোকৰ জ্ঞান আছে। তোমালোকৰ ভিতৰত চলি থাকে আমি প্ৰকৃততে শিৱবাবাৰ সন্তান আছিলো। আমি বিশ্বৰ মালিক হ'ম, পুনৰ চক্ৰলৈ আহিম। ইয়াকে স্বদৰ্শন চক্ৰ বোলা হয়। কিছুমান মানুহে কয় – তোমালোকে আনক কিয় নিন্দা কৰা। কোৱা, এয়া লিখা আছে যে ভগৱানে কৈছে। বাকী আমি কাকো নিন্দা নকৰো। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-**

(1) শ্ৰীমতৰ আধাৰৰ প্ৰতিটো কৰ্ম শ্ৰেষ্ঠ কৰিব লাগে। সকলোৰে ডুবি যোৱা নাও শ্ৰীমতেৰে পাৰ লগাব লাগে। দুখীসকলক সুখ দিব লাগে।

(2) ভিতৰত স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই ৰুদ্ৰ মালাত সমীপত আহিবলৈ স্মৃতিত থাকিব লাগে। জ্ঞানৰ মন্ত্ৰন কৰিব লাগে, নিজে নিজৰ লগত নিশ্চয় কথা পাতিব লাগে।

*বৰদান:- কাৰোবাৰ পৰা একাষৰীয়া হোৱাৰ সলনি সকলোৰে সহায়ক হওঁতা বিশ্ব কল্যাণকাৰী হোৱা।

গোটেই কল্পতে তোমালোক পিতা ব্ৰহ্মা আৰু ঈশ্বৰীয় পৰিয়ালৰ সম্বন্ধ সম্পৰ্কলৈ অহা শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা। তোমালোক একাষৰীয়া কৰোতা নোহোৱা কিন্তু বিশ্বৰ সহায়ক হওঁতা বিশ্ব কল্যাণকাৰী আত্মা হোৱা। পৰিয়ালৰ অবিনাশী মৰমৰ বান্ধোনৰ মাজৰ পৰা ওলাব নোৱাৰা, সেয়েহে কিবা কথাত, কোনো স্থানত, কিবা সেৱাত, কোনোবা সংগীৰ পৰা একাষৰীয়া হৈ নিজৰ অৱস্থা ভাল কৰাৰ সংকল্প কৰিব নালাগে। এনে অভ্যাস কৰিলে ক'তো টিকি থাকিব নোৱাৰিব।

*গ্লোগান:- কৰ্মভোগৰ বৰ্ণনা কৰাৰ সলনি কৰ্মযোগী স্থিতিৰ বৰ্ণনা কৰা।

!!ওম শান্তি!!

***